

Ellen G. White Estate

KRISTUKSEN KÄRSIMYKSET

ELLEN G. WHITE

Kristuksen kärsimyksset

Ellen G. White

1948

**Copyright © 2013
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Sisältö

Information about this Book	i
E. G. WHITE	iii

E. G. WHITE

»Jumala on rakkaus.» Ja hänen verraton rakkautensa, minkä hän ilmaisi langennutta ihmistä kohtaan lahjoittaessaan rakastetun Poikansa, hämmästytti pyhiä enkeleitä. »Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.» Hänet isä »on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös maailmat loi» Ja hän kantoi »kaikki voimansa sanalla». Hän omasi jumalallisen etevyyden ja suuruuden. Isä näki hyväksi, että kaikki täyteys asuisi hänessä. Eikä Kristus »katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaansa asti, hamaan ristin kuolemaan asti».

Jumalan Poika suostui kuolemaan syntisen sijasta, jotta ihminen eläen kuuliaista elämää voisi välttää Jumalan lain rangaistuksen. Hänen kuolemansa ei tehnyt tyhjäksi lakia, ei alentanut sen pyhiä vaatimuksia eikä riistänyt siltä sen jumalallista arvoa. Kristuksen kuolema korosti hänen Isänsä lain oikeutta rangaista rikkoja, koska hän tarjoutui kärsimään rangaistuksen pelastaakseen ihmisen lain kirouksesta. Jumalan rakastetun Pojan kuolema ristillä osoittaa Jumalan lain järkähtämättömyyden. Hänen kuolemansa tekee lain suureksi ja ihanaksi ja todistaa sen muuttumattomasta luonteesta. Hänen omilta huuliltaan kuullaan sanat: »Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään.» Käsittääksemme täydellisemmin lunastuksen arvon meidän on välttämätöntä ymmärtää, mitä se tuli maksamaan. Koska monilla on ahdas näkemys Jumalan Pojan kärsimyksestä, antavat he vain vähän arvoa suurelle sovitustyölle.

Lunastussuunnitelma, mikä sisältää ilosanoman pelastuksesta Jeesuksessa Kristuksessa, julistettiin ensiksi Aadamille. Hänelle se oli toivon tähti, joka valaisi pimeää ja peloittavaa tulevaisuutta. Aadam näki, että Kristus oli ainoa toivon ovi, mistä hän saattoi käydä

[2]

sisälle elämään. Tämä suunnitelma syntisten pelastamiseksi yksin Kristuksen kautta oli sama Aadamin, Nooan ja Aabrahamin päivinä ja kaikkina seuraavina sukupolvina ennen Kristuksen ensimmäistä tulemusta kuin se on meidänkin aikanamme. Patriarkat, profeetat ja kaikki pyhät marttyyrit vanhurskaasta Aabelista asti katsoivat eteenpäin tulevaan Vapahtajaan ja ilmaisivat uskonsa häneen uhraamalla uhreja. Ristiinnaulitsemisessa esikuvallinen uhrijärjestelmä väistyi suuren vastakuvallisen uhrin tieltä. Eläinten uhraaminen kuvasi Jumalan kalliin Pojan virheetöntä uhria ja viittasi eteenpäin hänen ristinkuolemaansa. Mutta ristillä esikuva kohtasi vastakuvansa ja esikuvallinen järjestelmä lakkasi silloin. Kuitenkaan Kristuksen kuollessa siveyslaista ei poistettu ainoatakaan kirjainta eikä piirtoa.

Jumalan Poika on tämän suuren, kaikkikäsitteävän pelastussuunnitelman keskipiste, suunnitelman, mikä koskee ihmiskunnan koetusajan kaikkia aikakausia. Hän on »maailman perustamisesta asti» teurastettu Karitsa. Hän on Aadamin langenneiden poikien ja tyttöjen lunastaja kaikkina aikakausina, niin kauan kuin ihmisen koetusaikaa on jatkunut. »Ja ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmiselle annettua, jossa meidän on pelastuminen.» Kristus on se olento eli hahmo, jonka varjo ulottuu taaksepäin aikaisempiin armotalouskausiin. Ja Kristuksen kuollessa varjo hävisi. Siveyslain rikkominen teki tämän varjojärjestelmän välttämättömäksi. Ja Kristuksen kuolema, mitä eläinten veri oli kuvannut Aadamin ajoista asti, poisti nämä uhrin, muttei Jumalan lakia, jonka rikkominen juuri oli tehnyt ne tarpeellisiksi.

Evankeliumi, joka julistettiin Aadamille, Nooalle, Aabrahamille ja Moosekselle, oli heille ilosanoma, sillä uskossa he vastaanottivat luvattun Vapahtajan. Kirkkaampi ja ihanampi valo loistaa nyt kristilliselle maailmalle, sillä juutalaisena aikakautena vain ristin varjo ulottui taaksepäin aina siihen aikaan saakka, jolloin Aadamin oli lähde Eeden-kodistaan. Se, mikä ennen Kristusta eläneille ihmisille merkitsi uskoa, merkitsee todellisuutta meille, jotka näemme Kristuksen tulleen siten kuin profeetat olivat ennustaneet. On aivan yhtä välttämätöntä, että me uskomme Lunastajaan, joka on tullut ja kuollut meidän uhrinamme, kuin että muinoin eläneet ihmiset uskoivat tulevaan Lunastajaan, jota heidän esikuvalliset uhrinsa edustivat.

Jumalan Poika, tullen ihmisen sijaiseksi ja ottaen päälleen sen kirouksen, mikä olisi ollut kohtaava ihmistä, on sitoutunut ihmisten edestä täyttämään Isänsä lain pyhät vaatimukset ja palauttamaan sille sen ylevän kunnian. Hänen työnsä ja lähetyksensä tarkoituksena oli vakuuttaa ihmistä synnistä, mikä on tuon lain rikkomista, ja jumalallisen välitystoimensa avulla saattaa heidän jälleen kuuliaisiksi Jumalan täydelliselle laille. Isä on jättänyt maailman Kristukselle, jotta tämä väli-tystyöllä voisi täydellisesti puoltaa Jumalan lain sitovia vaatimuksia ja sen jokaisen periaatteen pyhyyttä.

Kun Kristus oli saanut Johannekselta kasteen Jordanissa, hän astui ylös vedestä, polvistui rantaäyräälle ja rukoili hartaasti taivaalliselta Isältään voimaa kestääkseen edessä olevassa taistelussa pimeyden ruhtinasta vastaan. Taivaat aukenivat vastauksena hänen rukoukseensa, ja Jumalan kirkkauden säteily, loistavampi keskipäivän aurinkoa, laskeutui Iankaikkisen istuimelta ja välkkyvän kultakyyhkyn muotoisena ympäröi Jumalan Pojan, samalla kuin verrattomasta kirkkaudesta kuultiin selvän äänen julistavan valtavalla majesteettiudella: »Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt».

[4]

Tämä oli Jumalan Pojalle vakuutuksena siitä, että hänen Isänsä vastaanotti langenneen ihmiskunnan sen edustajassa ja että hän oli suonut sille toisen koetusajan. Yhteys taivaan ja maan, Jumalan ja ihmisen välillä, mikä oli katkennut Aadamin langetessa, saatiin jälleen aikaan. Se, joka ei synnistä tiennyt, tehtiin ihmiskunnan edestä synniksi, jotta hänen vanhurskautensa voitaisiin lukea ihmisen hyväksi. Kristuksen täydellisen luonteen perusteella ihminen kohotettiin Jumalan siveellisen mittapuun tasolle ja Kristuksen ansioiden nojalla kuolevainen ihminen saatettiin Äärettömän yhteyteen. Täten maailman Vapahtaja silloitti kuilun, minkä synty oli aikaansaanut.

Vain harvoilla on todellista käsitystä niistä suurista etuoikeuksista, mitkä Kristus hankki ihmiselle avaamalla näin taivaan hänen eteensä. Jumalan Pojasta oli siten tullut meidän rotumme edustaja, ja se erikoinen voima ja kirkkaus, minkä taivaan Majesteetti antoi hänelle, samoin kuin hänen hyväksyvät sanansa Pojalleen ovat varmin vakuutus hänen rakkaudestaan ja hyvästä tahdostaan ihmistä kohtaan. Kun Kristuksen esirukoukset meidän puolestamme tulivat kuulluiksi, annettiin ihmiselle todistus siitä, että Jumala vastaanottaa ne rukoukset, jotka me omasta puolestamme esitämme Jeesuksen

nimessä. Kestävä, harras uskon rukous antaa meille valoa ja voimaa, niin että kykenemme torjumaan Saatanan raivoisimmatkin hyökkäykset.

[5] Se valo ja voima, minkä kristitty vastaanottaa yhtenä päivänä, ei riitä seuraavan päivän koettelemuksiin ja taisteluihin. Saatana muutelee nytkin alituisesti kiusauksiaan, menetellen samoin kuin hän menetteli Kristuksen suhteen. Joka päivä saatamme joutua uusiin tilanteisiin ja kohdata uusia ja odottamattomia kiusauksia. Yhtä hyvin voisimme odottaa tänä päivänä nauttimamme ravinnon ylläpitävän meitä huomenna kuin nykyisen valon ja nykyisten siunausten riittävän voimaksi tulevaisuudessa. Heikko ja syntinen ihminen ei voi olla turvassa, ellei Jumala saa päivittäin ilmaista hänelle valoaan ja antaa hänelle voimaansa.

On mitä tärkeintä, että Jumala ilmaisee meille tahtonsa elämän jokapäiväisissä asioissa, sillä useinkin kaikkein huomattavimmat tulokset ovat riippuvaisia pienistä seikoista. Mitä enemmän tulemme tuntemaan Jumalaa hänen jumalallisen valonsa avulla, sitä tietoisemmaksi tulemme omasta heikkoudestamme ja siitä, ettemme voi elää ilman häntä. Meidän olisi aina tunnettava, että tarvitsemme varmaa opasta ohjaamaan horjuvia askeleitamme.

Elävän kristityn elämä on todellista rukouselämää. Vanhurskas-ten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka. Kristityn elämä on edistyvää. Hän kulkee eteenpäin voimasta voimaan, armosta armoon ja kirkkaudesta kirkkauteen, vastaanottaen taivaasta sen valon, jonka saamisen Kristus, maksamalla äärettömän hinnan, teki mahdolliseksi ihmiselle. Kristitty ei voi antaa valonsa todella loistaa, ellei hän saa lisää jumalallista valaistusta, mikä vastaa hänen kasvuaan Raamatun totuuksien tuntemisessa. Se voima ja kirkkaus, mitä taivas on aina valmis lahjoittamaan, varustaa hänet kohtaamaan uusia kiusauksia ja kantamaan edessä olevia raskaampia vastuita. Tuntemattomat tapahtumat odottavat kristittyä. Uudet vaarat ympäröivät häntä. Ja odottamattomat kiusaukset hyökkäävät hänen kimppuunsa. Suuri Oppaamme osoittaa meille avointa taivasta ainoana valon ja voiman lähteenä.

Kasteensa jälkeen Jumalan Poika suuntasi kulkunsa synkkään erämaahan, joutuakseen siellä perkeleen kiu-sattavaksi. Lähes kauden viikon ajan hän kesti nälän tuskaa. Neljäänkymmeneen päivään hän ei syönyt eikä juonut mitään. Tämä teki hänen kärsimyksensä

suu- remmiksi kaikkia niitä kärsimyksiä, mitkä milloinkaan ovat tulleet ihmisen osaksi. Kristus otti kantaakseen rikkojan syyllisyyden. Hän käsitti, mikä valta ruokahalulla on ihmisen yli, ja niin hän syntisen ihmisen hyväksi kesti kaikkein ankarimman koetuksen tässä kohden. Tällöin saavutettiin voitto, mille vain harvat osaavat antaa arvoa. Saatamme ymmärtää, miten hallitseva on turmeltuneen ruokahalun voima ja miten hirveä sen tyydyttämisen synty ajattellessamme sitä pitkää paastoa, minkä Vapahtajamme kesti kukistaakseen sen vallan.

[7]

Saatana on saanut voiton ihmisestä miltei jokaisessa ruokahaluun kohdistuvassa kiusauksessa. Jumalan Poika näki, ettei ihminen itse voisi voittaa tätä voimakasta kiusausta, ja hänen rakkautensa ihmiskuntaan oli niin rajaton, että hän jätti taivaan kuninkaalliset palatsit, jotta hän pitkällä inhimillisellä käsivarrellaan voisi yltää ihmisen onnettomuuden syvimpiin kuiluihin samalla pitäen jumalallisella käsivarrellaan kiinni äärettömästä. Hän tuli maan päälle yhdistämään jumalallisen voimansa ihmisen ponnistuksiin, jotta me hänen suomansa tarmon ja siveellisen lujuuden avulla voisimme voittaa omassa taistelussamme. Oi, miten äärettömästi kunnian Kuninkaan pitikään alentua tullessaan tähän maailmaan kärsimään nälän tuskaa ja kavalan vihollisen raivoisia kiusauksia, jotta hän voisi saada iankakkisen voiton ihmisen hyväksi. Mikä verraton rakkaus siinä ilmeneekään. Kuitenkin niillä, joiden vuoksi tämä suuri nöyrytyminen tapahtui, on vain hämärä käsitys siitä.

Ei vain nälän kalvava tuska tehnyt Lunastajamme kärsimyksiä niin sanomattoman ankariksi. Syyllisyydentunne ruokahalun hemmottelun tähden, mikä oli tuonut niin hirveätä kurjuutta maailmaan, ennen kaikkea painoi raskaasti hänen jumalallista sieluaan. »Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän edestämme teki synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.»

[8]

Ihmisen luonnossa ja hänen syntiensä kauhean taakan painamana Vapahtajamme vastusti Saatanan voimaa tässä suuressa pääkiusauksessa, joka turmelee ihmisten sieluja. Jos ihminen voittaisi tämän kiusauksen, voisi hän voittaa jokaisessa muussakin kohdassa.

Kohtuuttomuus on perussyynä kaikkiin ihmistä valittuviin siveellisiin synteihin. Kristus aloitti lunastustyön juuri siitä kohdasta, missä turmelus alkoi. Ensimmäisten vanhempiemme lankeemuksen aiheutti ruokahalun hillitön tyydyttäminen. Lunastustyössä on

kieltämys ruokahalun suhteen Kristuksen ensimmäinen tehtävä. Mitä hämmästyttävää rakkautta Kristus onkaan osoittanut tulemalla maailmaan kantamaan syntimme ja heikkoutemme ja polkemaan kärsimysten polun, näyttääkseen meille tahrattoman ansiokkaalla elämällään, miten meidän on vaellettava ja miten voimme hänen tavallaan voittaa, sekä sovittaakseen meidät Jumalan kanssa.

Ihmisluonnossa ollessaan Kristus tunsu tarvitsevansa voimaa Isältään. Hänellä oli erikoiset rukouspaikkansa. Hänestä oli mieluisuutta seurustella Isänsä kanssa vuoriston yksinäisyydessä. Täten hän sai voimaa päivän velvollisuuksia ja koettelemuksia varten. Vapah-tajamme otti päälleen meidän tarpeemme ja heikkoutemme tullen nöyräksi, öiseksi rukoilijaksi, joka etsi Isältään uusia voimia voidakseen vahvistuneena ja virkistyneenä käydä kantamaan päivän velvollisuuksia ja koettelemuksia. Hän on meidän esimerkkimme kaikissa asioissa. Hän on veljemme heikkouksissamme, omaamatta kuitenkaan samanlaisia intohimoja. Koska hän on synnitön olento, kavahti hänen luontonsa pahaa. Hän kesti taistelut ja sieluntuskan synnin maailmassa. Hänen inhimillisyytensä vuoksi rukous oli hänelle välttämätön tarve ja etuoikeus. Hän tarvitsi kaiken sen jumalallisen avun, minkä hänen Isänsä oli valmis antamaan Pojalleen, joka oli jättänyt taivaan ilot ja valinnut kodikseen kylmän, kiittämättömän maailman auttaakseen ihmistä. Kristus sai iloa ja lohtua seurustelustaan Isänsä kanssa. Tällöin hän saattoi vapautua suruista, jotka ahdistivat häntä. Hän oli kipujen mies ja sairauden tuttava.

Päivän läpeensä hän työskenteli innokkaasti pelastaakseen ihmisiä perikadosta. Hän paransi sairaita, lohdutti murheellisia ja antoi iloa ja toivoa epätoivoisille. Hän herätti kuolleita eloon. Päivän työn päätyttyä hän ilta illan jälkeen vetäytyi pois kaupungin hälinästä ja polvistui jollakin yksinäisellä paikalla hartaaseen rukoukseen Isänsä eteen. Toisinaan kuun kirkkaat säteet valaisivat hänen kumartunutta vartaloaan. Väliin taas pilvet ja pimeys kätkivät kaiken valon. Yön kaste ja sumu lankesivat hänen päällelleen ja parralleen hänen viipyessään rukousasennossa. Usein hän vietti koko yön rukoillen. Jos ihmiskunnan Vapahtaja jumalallisessa voimassaan tunsu tarvetta rukoilla meidän edestämme, kuinka paljon enemmän heikkojen, synnillisten kuolevaisten pitäisi tuntea tarvitsevansa rukousta — palavaa, kestäväää rukousta — oman itsensä tähden! Ollessaan ankarammin kiusattuna Kristus ei nauttinut mitään. Hän jätti itsensä

Jumalalle ja hartaasti rukoilemalla ja täydellisesti alistumalla Isänsä tahtoon suoriutui voittajana.

»Opetuslapselle riittää, että hänen käy niinkuin hänen opettajalleen, ja palvelijalle, että hänen käy niinkuin hänen isännälleen.» Ruokapöytämme ovat usein täynnä herkkuja, mitkä eivät ole terveellisiä tai välttämättömiä, koska rakastamme niitä enemmän kuin vapautta sairaudesta ja turmeltumatonta mieltä. Jeesus etsi hartaasti voimaa Isältään. Tätä Jumalan ainosyntyinen Poika jo itsensäkin tähden piti suuremman arvoisena kuin istumista kaikkein herkullisimmassa pöydässä. Hän on antanut meille todistuksen siitä, että rukoileminen on välttämätöntä, jotta saisimme voimaa kyetäksemme taistelemaan pimeyden valtoja vastaan ja suorittamaan meille uskottun tehtävän. Oma voimamme on heikkoutta, mutta vastaanottamalla Jumalan lahjoittaman voiman jokainen voi saada mitä jaloimman voiton.

Jeesus oli usein opetuslapsineen vetäytynyt Getsemanen mietiskelemään ja rukoilemaan. He kaikki tunsivat hyvin tämän yksinäisen turvapaikan. Myöskin Juudas tiesi, minne hänen oli johdettava murhajoukkonsa kavaltaakseen Jeesuksen sen käsiin. Milloinkaan aikaisemmin Vapahtaja ei ollut oleskellut tässä paikassa sydän niin täynnä surua. Jumalan Poika ei kavahtanut ruumiillista tuskaa, eikä se pakottanut hänen huuliltaan opetuslasten läsnäollessa noita valittavia sanoja: »Sieluni on kovin murheellinen kuolemaan asti, olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani.» Hän lankesi maahan sielullisen ahdistuksen vallassa ja rukoili kuolemantuskassa taivaallista Isäänsä. Hän tunsu synnin pahuuden ja Jumalan vihan hänen pyhän lakinsa rikkojia kohtaan.

Kristus pelästyti sitä kauhistavaa pimeyttä, mikä häntä ympäröi. Saatanan kiusaukset olivat miltei ylivoimaisia. Nämä sanat: »Isäni, jos on mahdollista, niin menköön minulta pois tämä malja», kantautuivat hätkähdyttävän tuskan sävelinä myötätuntoisen tuulenhengen mukana opetuslapsille. Kadotetun maailman synnit olivat hänen päällään ja tunto Isän vihasta syntiä kohtaan oli murskata hänet. Hän nousi pitkältään maasta ja kaivaten opetuslastensa myötätuntoa tuli heidän luokseen sekä tapasi heidät nukkumasta. Hän herätti Pietarin ja sanoi hänelle: »Simon, nukutko?» Mitä, etkö sinä, joka aivan äsken olit valmis seuraamaan minua vankeuteen ja kuolemaan, jaksanut valvoa yhtä hetkeä kärsivän Mestarisin kanssa? »Valvokaa ja

[10]

rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki on tosin altis, mutta liha on heikko.» Kaikkein tärkeimmällä hetkellä opetuslapset tavattiin nukkumasta. Juuri tuona hetkenä Jeesus oli nimenomaan pyytänyt heitä valvomaan kanssaan. Hän tiesi, mitkä hirveät kiusaukset odottivat opetuslapsia. Hän otti heidät mukaansa, jotta he tukisivat häntä ja jotta ne tapahtumat, joiden näkijöinä he joutuisivat olemaan tuona yönä, ja ne opettavat läksyt, jotka he saivat, painuisivat häviämättömästi heidän mieleensä. Tämä oli välttämätöntä, jotta he saivat vahvistusta aivan heidän edessään olevaa koetusta varten.

[11] Mutta sen sijaan, että he olisivat valvoneet Kristuksen kanssa, he surun painamina vaipuivat uneen. Innokas Pietarikin nukkui, hän, joka vain muutamia tunteja aikaisemmin oli selittänyt olevansa valmis kärsimään, niin, jos se oli välttämätöntä, kuolemaankin Herransa edestä. Juuri kaikkein ratkaisevimalla hetkellä, jolloin Jumalan Poika oli heidän myötätuntonsa ja hartaiden rukoustensa tarpeessa, heidät tavattiin nukkumasta. He menettivät paljon siinä nukkuessaan. Vapahtajamme halusi vahvistaa heitä sitä ankaraa uskon koetusta varten, mikä pian kohtaisi heitä. Jos he olisivat viettäneet nuo synkät hetket valvoen kalliin Vapahtajansa kanssa ja rukoillen Jumalaa, ei Pietari olisi jäänyt oman heikon voimansa varaan ja tullut kieltäneeksi Vapahtajaansa. Voimme vain heikosti käsittää Jumalan kalliin Pojan kuvaamatonta tuskaa Getsemanessa, kun hän ymmärsi, että ihmisen syntien kantaminen erotti hänet hänen Isästään. Jumalan ainosyntyinen Poika oli näännyksissä, kuolemaisillaan. Isä lähetti enkelin luotaan vahvistamaan jumalallista kärsijää. Jos kuolevaiset olisivat voineet nähdä enkelien hämmästyksen ja surun heidän katsellessaan äänettömän murheen vallassa, miten Isä kielsi valonsa, rakkautensa ja kirkkautensa säteet Pojaltaan, niin he paremmin käsittäisivät, miten inhoittava synti on hänen silmissään. Kun Jumalan Poika Getsemanen puutarhassa kumartui rukoukseen, niin hiki, minkä sieluntuska pusersi esiin hänen huokosistaan, oli kuin isot veripisarot. Täällä suuri, kauhistava pimeys ympäröi häntä. Maailman synnit olivat hänen päällään. Hän kärsi ihmisten sijasta ikäänkuin hän olisi ollut Isänsä lainrikkoja. Täällä oli kiusauksen näyttämö. Jumalan taivaallinen valo katosi hänen näkyvistään ja hän joutui pimeyden voimien piirittämäksi. Sielunsa tuskassa hän makasi pitkällään kylmällä maan kamaralla. Hän tunsu Isänsä vihan. Kristus [12] oli ottanut kärsimyksen maljan syyllisen ihmisen huulilta tarjoutuen

juomaan sen itse ja sen asemasta antamaan ihmiselle siunauksen maljan. Viha, jonka olisi pitänyt kohdata ihmistä, lankesi nyt Kristuksen päälle.

Opetuslapset heräsivät uinahduksestaan ja huomasivat Mestarin seisovan heidän vierellään sellaisen ruumiillisen ja sielullisen tuskan vallassa, etteivät he milloinkaan ennen olleet nähneet mitään sen vertaista. He näkivät hänen kalpeitten kasvojensa surun ja tuskan ja verisen hien hänen otsallaan, »sillä niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli hänen muotonsa, hänen hahmonsakaan ei ollut ihmislasterien hahmo». Opetuslapset olivat pahoillaan siitä, että he olivat nukahtaneet, niin etteivät he olleet voineet rukoilla kärsivän Vapahtajansa kanssa ja osoittaa hänelle myötätuntoaan. He olivat sanattomia surusta ja hämmästyksestä.

Kärsivä Jumalan Poika jättää opetuslapsensa, sillä pimeyden vallat hyökkäävät hänen kimppuunsa sellaisella vastustamattomalla voimalla, että se painaa hänet maahan. Hän rukoilee niinkuin aikaisemminkin ja vuodattaa esiin sielunsa ahdistuksen kovalla huudolla ja kyynelillä. Hänen sielunsa oli sellaisen ahdistuksen vallassa, ettei ainoakaan ihmisolento olisi voinut kestää sitä ja elää. Maailman synnit olivat hänen päällään. Hän tunsikin olevansa erotettu Isänsä rakkaudesta, sillä hänen yllään lepäsi kirous synnin tähden. Kristus tiesi, että ihmisen olisi vaikea ymmärtää synnin kauheutta ja että läheinen kosketus ja tuttavuus synnin kanssa tylsistyttäisi siinä määrin hänen siveellisen herkkyytensä, ettei synti näyttäisi hänestä niin vaaralliselta ja niin tavattoman inhottavalta Jumalan silmissä. Hän tiesi, että vain harvat mieltäisivät vanhurskauteen ja vas-taanottaisivat tuon pelastuksen, minkä hän maksamalla äärettömän hinnan oli tehnyt heille mahdolliseksi. Kun tämä syntikuorma, jota ihminen ei ollut tuntenut eikä katunut, oli Kristuksen päällä, epäili hän sielussaan yh-teyttään Isänsä kanssa.

Tänä hirveänä koetuksen hetkenä Kristuksen inhimillinen luonto kaipasi edes myötätuntoa opetuslasten taholta. Toisen kerran hän nousi maasta, meni heidän luokseen ja tapasi heidät nukkumasta. Se ei ollut syvää unta. He olivat vain vaipuneet horrokseen. Heillä oli jonkinmoinen käsitys Herransa kärsimyksestä ja tuskasta. Jeesus seisoi hetken kumartuneena hellästi heidän puoleensa ja katsellen heitä tuntein, joissa yhtyivät sääli ja (rakkaus. Näissä nukkuvissa

[13]

opetuslapsissa hän näki vertauskuvan nukkuvasta seurakunnasta. Kun heidän pitäisi valvoa, he nukkuvat.

»Valvokaa siis, sillä ette tiedä, milloin talon herra tulee, iltamyöhälläkö vai yösydännä vai kukonlaulun aikana vai varhain aamulla; jottei hän, äkkiarvaamatta tullessaan, tapaisi teitä nukkumasta.» Jumalan seurakunnalta vaaditaan, että se täyttää yövartiopalveluksensa, katsomatta siihen, oliko se vaarallinen ja oliko se pitkä vai lyhyt. Suru ei oikeuta sitä olemaan vähemmän valveilla. Ahdistuksen ei pitäisi tehdä sitä huolettomaksi, vaan kaksin verroin valppaaksi. Kristus on omalla esimerkillään osoittanut seurakunnalle tien voiman lähteelle hädän, tuskan ja vaaran aikoina. Valvova tila ilmaisee, että seurakunta todella on Jumalan kanssa. Tämä tuntomerkki erottaa odottavat yksilöt maailmasta ja osoittaa heidän olevan vieraita ja muukalaisia maan päällä.

Miten julmaa olikaan, että opetuslapset sallivat unen painostaa silmiään ja päästivät tajuntansa herpautumaan, sillä välin kun heidän jumalallisen Herransa oli kestettävä sellaista kuvaamatonta sieluntuskaa. Jos he olisivat pysytelleet valveilla, eivät he olisi kadottaneet uskoaan katsellessaan Jumalan Poikaa kuolevana ristillä. Tämä tärkeä valvontayö olisi pitänyt käyttää jaloon hengelliseen kilvoitteluun ja rukoukseen, mikä olisi antanut heille voimaa olla näkemässä Jumalan Pojan kauheata kuolinkamppailua. Se olisi valmistanut heitä, kun heidän olisi pitänyt katsella hänen kärsimyksiään ristillä, ymmärtämään hiukan sen valtavan tuskan luonnetta, [14] minkä hän kesti Getsemanen puutarhassa. Ja he olisivat kyenneet paremmin palauttamaan mieleensä niitä sanoja, jotka hän oli puhunut [15] heille kärsimyksistään, kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan, ja tuon koettavan hetken synkkyuden keskellä näkemään joitakin toivon säteitä, jotka olisivat valaisseet pimeyttä ja vahvistaneet heidän uskoan.

Kristus oli aikaisemmin kertonut heille, että näin tulisi tapahtumaan, mutta he eivät olleet ymmärtäneet häntä. Hänen kärsimysnäytelmänsä tulisi olemaan tulikoe hänen opetuslapsilleen, siksi valvominen ja rukoileminen oli välttämätöntä. Heidän uskonsa tarvitsi ennenkokematonta voimaa vahvistukseen, kun he joutuisivat näkemään pimeyden valtojen riemuvoiton. Hän tiesi, mitä voimaa pimeyden ruhtinas käytti halvatakseen opetuslasten aistit tuona aikana, jolloin heidän olisi pitänyt valvoa. Tänä ratkaisevana hetkenä, jolloin

he pian joutuisivat näkemään suuren menetyksen, heidät tavataan nukkumasta. Taaskin pimeyden vallat hyökkäävät uudella voimalla hänen kimppuunsa painaen hänet maahan. Hän lähtee opetuslastensa luota lujasti päättäen voittaa pimeyden ruhtinaan, niin ettei ihmistä enää kauemmin pidettäisi toivottomuuden kahleissa. Katsahtaen opetuslapsiinsa mitä hellimmän säälin tuntein hän poistui heidän luotaan ja kumartui kolmannen kerran rukoukseen, lausuen samat sanat kuin aikaisemmin. Kärsivä Jumalan Poika vapisi kauhusta tämän salaperäisen ja hirvittävän taistelun edessä.

Ihmismieli ei voi käsittää sitä sietämätöntä tuskaa, mikä kidutti Vapahtajamme sielua. Pyhällä Jumalan Pojalla ei ollut mitään omia syntejä tai murheita kannettavanaan. Hän kantoi muiden surut, sillä meidän kaikkien synnit asetettiin hänen päälleen. Jumalallisessa myötätunnossaan hän tulee yhdeksi ihmisen kanssa ja alistuu ihmiskunnan edustajana rikkojen osaksi tulevaan kohteluun. Hän katsoo siihen kärsimyksen kuiluun, minkä meidän syntimme ovat avanneet eteemme, ja päättää itse silloittaa tuon kuilun. Niillä, jotka eivät voi ymmärtää Jumalan lain pyhien vaatimusten sitovaa voimaa, ei voi olla selvää ja tarkkaa käsitystä sovituksista. [16]

Sieluntuska pusersi Jumalan kalliin Pojan huulilta esiin nämä valittavat sanat: »Sieluni on kovin murheellinen kuolemaan asti.» Kristuksen sielua ahdisti tuska Jumalan lain rikkomisen tähden. Kauhun ja tyrmistys valtasi hänet, kun hän ajatteli synnin hirvittävää työtä. Hänen syyllisyystaakkansa, minkä aiheutti ihmisen rikkomus hänen Isänsä lakia vastaan, oli niin suuri, ettei ihmisluonto olisi kyennyt sitä kantamaan. Hänen kuvaamaton tuskansa pusersi hänen huokosistaan suuria veripisaroita, mitkä putosivat maahan ja kostuttivat Getsemanen nurmea.

Marttyyrien kärsimykset eivät ole verrattavissa Kristuksen kärsimyksiin. Jumalan läsnäolo tuki heitä heidän ruumiillisissa tuskissaan. Mutta kalliilta Pojalta Isä kätki kasvonsa. Hänen inhimillinen luontonsa empi ja vapisi tänä koetuksen hetkenä. Hänen sieluntuskansa ylitti sen rajan, mitä inhimillinen luonto kykenee kestäämään. Äärimmäinen kärsimys pusersi kärsivän Jumalan Pojan vapisevilta huulilta nämä sanat: »Sieluni on kovin murheellinen.» »Isäni, jos on mahdollista, niin menköön minulta pois tämä malja; kuitenkin ei niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä.» Jälleen kuullaan hänen kalpeilta huuliltaan nämä sanat: »Isäni, jos tämä malja ei voi men-

nä ohitseni, minun sitä juomattani, niin tapahtukoon sinun tahtosi.» Oli tullut se juhlallinen hetki, jolloin maailman kohtalo ratkaistiin. Enkelit odottavat ja tarkkaavat hartaalla mielenkiinnolla.

[17] Maailman kohtalo on vaakalaudalla. Jumalan Poika voi vieläkin kieltäytyä juomasta maljaa, joka on tarkoitettu syylliselle ihmiselle. Hän voisi pyyhkiä verisen hien otsaltaan ja jättää maailman hukku- maan synneissään. Joisiko äärettömän Jumalan Poika alennuksen ja kärsimyksen maljan? Ottaisiko viaton kantaakseen Ju- malan ki- rouksen pelastaakseen syylliset? Tänä hetkenä salaperäinen malja vapisee hänen kädessään ja turmel- tuneen maailman kohtalo on vaakalaudalla. Maailman Vapahtaja näkee, että hänen Isänsä lain rik- kojien täytyisi hukkoa Jumalan vihan voimasta. Hän näkee synnin vallan ja ihmisen täydellisen avuttomuuden pelastaa itseään.

Tuomitun maailman hätä ja valitus nousivat hänen eteensä, ja hänen päätöksensä on tehty. Hän tahtoo pelastaa ihmisen millä hin- nalla hyvänsä. Hän on vas- taanottanut verikasteen, jotta miljoonat hukuvat sielut hänen kauttaan voisivat saada iankaikkisen elämän. Hän jätti taivaalliset asumukset, missä kaikki oli puhtautta, onnea ja kirkkautta, pelastaakseen ainoan kadonneen lampaan, ainoan maail- man, joka oli langennut rikokseen. Hän ei halua jättää ihmistä hänen synteihinsä. Hän tahtoo laskeutua kurjuuden syvänteisiin pelastaak- seen heidät. Nukkuvat opetuslapset eivät näe, että heidän rakastet- tu opettajansa on näännöksissä. Ikäänkuin kuolleena hän vaipuu maahan. Mikseivät hänen opetuslapsensa ole saapuvilla tukemassa hellävaroen kärsivän Mestarinsa päätä ja kostuttamassa tuota otsaa, joka tosiaan oli riutuneempi kuin ihmislasten. Yksinään Vapahta- jamme polki viinikuurnan, ei ketään kansojen joukosta ollut hänen kanssaan.

Kristus ei kärsinyt yksin. Hänhän sanoi: »Minä ja Isä olemme yhtä». Jumala kärsi yhdessä Poikansa kanssa. Sitä uhria, minkä ääretön Jumala on tehnyt antaessaan Poikansa alttiiksi häpeälle ja tuskalle, ei ihminen voi ymmärtää. Antaessaan Poikansa maailman syntien edestä Jumala on ilmaissut rajattoman rakkautensa ihmistä kohtaan. Enkelit, jotka olivat tottuneet tekemään Kristuksen tahdon taivaassa, halusivat lohduttaa häntä. Mutta mitä he saattavat tehdä? Sellaista surua, sellaista tuskaa heidän ei ole mahdollista lievittää. He eivät olleet milloinkaan tunteneet turmeltuneen maailman synte- jä ja hämmästyneinä he näkevät ihailunsa kohteen olevan murheen

vallassa. Joskaan Isä ei ota pois maljaa Poikansa vapisevista käsistä ja kalpeilta huulilta, niin hän lähettää enkelin antamaan hänelle voimaa sen juomiseen. Enkeli nostaa Jumalan Pojan kylmästä maasta ja puhuu hänelle Isän lähettämiä rakkauden sanoja. Hän saa voimaa ja lujuuksia. Hän vakuuttuu siitä, että hän voi hankkia iankaikkisen ilon kaikille, jotka vastaanottavat pelastuksen.

[18]

Tuo peloittava hetki Getsemanessa on ohi. Jumalallinen Vapahtajamme on vastaanottanut maljan tyhjentääkseen sen pohjasakkaa myöten. Hän on kiusauksen hetkellä saanut voiton ihmisen edestä. Hänen kalpeilla, veren tahraamilla kasvoillaan kuvastuu nyt rauha ja tyynyys. Kolmannen kerran hän tulee opetuslastensa luo ja huomaa unen yllättäneen heidät. Surullisesti ja sääliäisesti hän katselee heitä ja sanoo: »Te nukutte vielä ja lepätte! Katso, hetki on lähellä, ja Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin.» Vielä lausueksaan näitä sanoja hän kuuli häntä etsiskelevän murhajokouksen askeleet. Juudas johti joukkoa, ja aivan hänen jäljessään kulki ylimmäinen pappi. Jeesus herätti opetuslastensa seuraavin sanoin: »Nouskaa, lähtekäämme; katso, se on lähellä, joka kavaltaa minut.» Kristuksen kasvoilla kuvastui tyyni arvokkuus. Jälkiä äskeisestä tuskasta ei enää näkynyt hänen käydessään kohtaamaan pettäjänsä.

Jeesus astuu esiin opetuslastensa joukosta ja kysyy: »Ketä te etsitte?» He vastaavat: »Jeesusta, Nasaretilaista.» Jeesus vastaa: »Minä se olen.» Hänen näin sanoessaan joukko horjahtaa taaksepäin ja ylimmäinen pappi, vanhimmat, karaistuneet sotilaat ja myöskin Juudas kaatuvat voimattomina maahan, joten Kristuksella olisi erinomainen tilaisuus vapauttaa itsensä, jos hän olisi tahtonut. Mutta hän seisoo kuin kirkastettuna tuon kehnon ja raa'an joukon keskellä. Jeesuksen lausueksaan: »Minä se olen» enkeli, joka oli tukenut häntä hänen ahdistuksessaan, astui hänen ja murhajokouksen väliin. He näkevät taivaallisen valon kirkastavan Vapahtajan kasvoja ja ympäröivän häntä kyyhkysen muotoisena. Kauhu täyttää heidän syntiset sydämensä. He eivät voi seistä hetkeäkään jumalallisen kirkkauden edessä, vaan kaatuvat kuin kuolleina maahan.

[19]

Enkeli väistyi syrjään ja jätti Jeesuksen seisomaan tyynenä ja hilitäytynä, kalpeat kasvot kuun kirkkaiden säteiden valaisemina keskelle miesjoukkoa, joka makasi maassa avuttomana, opetuslasten kykenemättä hämmästykseltään sanomaan sanaakaan. Enkelin vetäytyessä pois karskit roomalaiset sotilaat nousevat jaloilleen ja papin ja Juu-

daksen kanssa keräytyvät Kristuksen ympärille aivan kuin häveten heikkouttaan ja peljäten, että hän vieläkin voisi paeta heidän käsistään. Uudelleen maailman lunastaja tekee kysymyksen: »Ketä te etsitte?» Taaskin he vastaavat: »Jeesusta, Nasaretilaista.» Jeesus virkkoi: »Sanoinhan teille, että minä se olen. Jos siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä.» Tänäkään alennuksen hetkenä Kristus ei ajattele itseään, vaan rakastettuja opetuslapsiaan. Hän haluaa säästää heitä enemmiltä voimainkoetuksilta.

Juudas, Vapahtajamme kavaltaja, ei unohda omaa osaansa, vaan tulee aivan Jeesuksen luo, tarttuu hänen käteensä ikäänkuin läheinen ystävä ainakin ja antaa hänelle petturin suudelman. Jeesus sanoo hänelle: »Ys-täväni, mitä varten tänne tulit?» Hänen äänensä värisi surusta, kun hän puhutteli hairahtunutta Juudasta. »Suudelmallako kavallat Ihmisen Pojan?» Tämän mitä liikuttavimman vetoimuksen olisi pitänyt herättää Juu-daksen omatunto ja sulattaa hänen kova sydämensä, mutta kunniantunto, rehellisyys, vieläpä inhimillinen sääliväisyyskin näyttivät jättäneen hänet. Hän seisoj siinä julkeana ja uhmailevana, osoittamatta mitään taipumisen merkkejä. Hän oli antautunut Saatanan valtaan, vääryyden palvelukseen, eikä hänellä ollut halua vastustaa. Jeesus ei väistänyt pettäjän suudelmää. Täten hän antaa meille esimerkin pitkämielisyydestä, rakkaudesta ja sääliväisyydestä, mikä on vertaansa vailla.

[20] Vaikka murhajoukko on hämmästyksissään ja pelästynyt äsken näkemästään ja kokemastaan, niin miesten itseluottamus ja rohkeus palautuu, kun he huomaavat Juudaan koskettavan Kristuksen persoonaa, jonka he aivan äsken ovat nähneet kirkastettuna. He käyivät väkivalloin käsiksi Jeesukseen ja aikovat sitoa nuo kalliit kädet, jotka aina ovat tehneet hyvää.

Nähdessään tuon karaistuneen miesjoukon makaavan avuttomana pitkällään maassa opetuslapset ajattelevat, ettei heidän Mestarinsa varmastikaan antautuisi vangiksi. Sama voima, joka kaatoi tuon palikatun joukon maahan, olisi voinut pidättää sen siinä, ja Jeesus olisi voinut vahingoittumattomana käydä pois. He ovat pettyneitä ja loukkaantuneita, kun he näkevät, miten nuorat otetaan esiin, jotta niillä sidottaisiin hänen kätensä, jota he rakastavat. Pietari vihan vimmassa sivaltaa ajattelemattomasti miekallaan korvan ylimmäisen papin palvelijalta.

Kun Jeesus näki, mitä Pietari oli tehnyt, hän vapautti kätensä, joita roomalaiset sotilaat jo pitelivät, ja sanoen: »Sallikaa tämäkin» kosketti haavoitetun korvaa, mikä heti tuli terveeksi. Vihollisilleenkin, jotka ovat aikeissa ottaa hänen henkensä, hän täten antaa epäämättömän todistuksen jumalallisesta voimastaan. Pietarille Jeesus virkkoi: »Pistä miekkasi takaisin tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat. Vai luuletko, etten voi pyytää Isältäni, ja hän lähettää heti minulle enemmän kuin kaksitoista legioonaa enkeleitä! Kuinka silloin kävisivät toteen kirjoitukset, jotka sanovat, että näin pitää tapahtuman?» »Enkö joisi sitä maljaa, jonka Isä on minulle antanut?» Ja ylimmäiselle papille ja tempelin vartioston päällikölle, jotka olivat koonneet tuon murhajoukon, Jeesus sanoi: »Niinkuin rosvoa vastaan te olette lähteneet minua miekoin ja seipäin vangitsemaan. Joka päivä olen ollut luonanne opettaen pyhäkössä, ettekä ole ottaneet minua kiinni. Mutta tämä tapahtuu, jotta kirjoitukset kävisivät toteen.»

Kun opetuslapset näkivät, ettei Jeesus vapauttanut itseään vihollistensa käsistä, vaan antautui vangiksi, he hylkäsivät hänet ja pakenivat, jättäen Mestarin yksinään. Kristus oli edeltäpäin nähnyt tämän hylkäämisen ja oli ylähuoneessa ennen sen tapahtumista ker-tonut heille, mitä he tulisivat tekemään: »Katso tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajoitetaan kukin omaanne ja te jätätte minut yksin; en kuitenkaan ole yksin, sillä Isä on minun kanssani.»

[21]

[22]

Maailman Vapahtaja raastettiin maallisen tuomio-istuimen eteen, joutuakseen siellä syntisten ihmisten pilkattavaksi ja kuolemaan tuomituksi. Siellä Jumalan ihanaa Poikaa on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Hän sai kestää herjausta, pilkkaa ja häpeällistä pahoinpitelyä, kunnes »niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli hänen muotonsa, hänen hahmonsä ei ollut ihmislasten hahmo.»

Kuka voi käsittää tässä ilmennyttä rakkautta? Enkelijoukko katseli ihmetellen ja murheellisena häntä, joka oli ollut taivaan majesteetti ja kantanut kunnian kruunua ja joka nyt kantoi orjantappuraseppeltä ja oli hurjan rosvojoukon vimman uhrina, rosvojoukon, jota Saatanan viha kiihoitti mielettömään raivoon. Katso, miten kärsivällisenä hän kärsii! Hänen päässään on orjantappuraseppele! Hänen sydänvertaan vuotaa jo-kaisesta raadellusta suonesta! Kaikki tämä tapahtui synnin tähden! Ei mikään muu olisi voinut saada Kristus-

ta jättämään kunniaansa ja majesteettiuttaan taivaassa ja tulemaan synnilliseen maailmaan, joutuakseen niiden halveksimaksi, häpäisemäksi ja hylkäämäksi, joita hän tuli pelastamaan, ja kärsiäkseen vihdoin ristinkuoleman, kuin iankaikkinen, lunastava rakkaus, mikä aina tulee pysymään syvänä arvoituksena.

Ihmetelkää, oi taivaat, hämmästy, oi maa! Katselkaa ahdistajia ja ahdistettuja! Sankka väkijoukko ympäröi maailman Vapahtajan. Pilkkaja ivahuudot kaikuvat karkeiden, herjaavien kirosanojen säestäminä.

[23] Tuntemattomat heittiöt ilkkuvat hänen halpaa syn-typeräänsä ja nöyrää elämäänsä. Ylipapit ja vanhimmat pilkkaavat väitettä, että hän olisi Jumalan Poika, ja karkea pila ja loukkaava nauru kulkevat suusta suuhun. Saatana vallitsee täydellisesti palvelijoittensa mieltä. Suuremman tehon aikaansaamiseksi hän aloittaa ylimmäisistä papeista ja vanhimmista ja täyttää heidät uskonnollisella raivolla. He ovat saman saatanallisen hengen vallassa, mikä johtaa kaikkein kehoimpia ja paatuneimpia roistoja.

Väärä yksimielisyys ohjaa kaikkien tunteita, tekopy-histä papeista ja vanhimmista aina alasvajonneimpaan hylkiöön saakka. Kristus, Jumalan kallis Poika, tuotiin esiin ja risti asetettiin hänen harteilleen. Jokaisella askelella hänen haavoistaan virtaava veri kostutti maata. Katkerien vihollisten ja tunteettomien katselijoiden tungeksiessa suunnattomana joukkona hänen ympärillään hänet viedään ristiin-naulittavaksi. »Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut: niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niinkuin lamma, joka on ääneti keritsijänsä edessä, niin ei hän suutansa avannut.»

Surevat opetuslapset seuraavat häntä etäällä murhanhaluisen joukon takana. Hänet naulitaan ristille ja hän riippuu siinä maan ja taivaan välillä. Heidän sydämensä pakahtuu tuskasta, kun he näkevät rakastetun Opettajansa kärsivän rikollisen tavoin. Aivan ristin juurella seisovat sokeat, tekopyhät, petolliset papit ja vanhimmat herjaten, pilkaten ja ivaten: »Sinä, joka hajoitat maahan temppelin ja kolmessa päivässä sen rakennat, auta itseäsi, jos olet Jumalan Poika, ja astu alas ristiltä.» Samoin ylipapit ja kirjanoppineet ja vanhimmat pilkkasivat häntä ja sanoivat: »Muita hän on auttanut, itseään ei voi auttaa. Onhan hän Israelin kuningas; astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme häneen. Hän on luottanut Jumalaan; vapahtakoon nyt

Jumala hänet, jos on mielistynyt häneen; sillä hän on sanonut: Minä olen Jumalan Poika.»

Jeesus ei vastannut tähän kaikkeen ainoallakaan sa- nalla. Sil- loinkin kun naulat lyötiin hänen käsiensä lävitse ja tuskan hikipisarat pusertuivat esiin hänen huokosistaan, kohosi tuon viattomana kärsi- vän kalpeilta, väriseviltä huulilta rukous, mikä ilmaisi hänen anteek- siantavaa rakkauttaan murhaajaa kohtaan: »Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.» Koko taivas seurasi hartaalla mielenkiinnolla tätä näytelmää. Kadonneen maailman kunniakas Lunastaja kärsi ihmisen sijasta rangaistuksen Isän lain rikkomisesta. Hän lunasti kansansa omalla verellään. Hän täytti Jumalan pyhän lain vanhurskaat vaatimukset. Täten synnistä ja Saatanasta vihdoin tehtäisiin loppu ja hänen katala joukkonsa voitettaisiin.

Oi, onko kukaan milloinkaan kestänyt sellaista kärsi-mystä ja surua kuin kuoleva Vapahtajamme! Tunne Isän epäsuosiosta ennen kaikkea teki hänen maljansa niin katkeraksi. Ruumiillinen kärsimys ei ollut syynä siihen, että Kristuksen elämä ristillä niin nopeasti päät- tyi, vaan maailman musertava syntien paino ja tunne Isän vihasta se murskasi hänen sydämensä. Isä oli ottanut häneltä pois kirkkautensa ja läsnäolonsa tuen, ja epätoivo painoi häntä pimeyden musertavalla voimalla pusertaen hänen kalpeilta ja väriseviltä huuliltaan tämän hätähuudon: »Jumalani, miksi minut hylkäsit?»

Jeesus oli yhdessä Isänsä kanssa ollut luomassa maail- maa. Ju- malan Pojan tuskallisten kärsimysten kestäessä vain sokeat ja hairah- tuneet ihmiset pysyvät tunteettomina. Ylimmäiset papit ja vanhim- mat herjaavat Jumalan kallista Poikaa hänen ollessaan kuolemantus- kissa. Eloton luonto sen sijaan huokaa myötätuntoisuudesta veristä, kuolevaa Tekijäänsä kohtaan. Maa vapisee. Aurinko kieltäytyy kat- selemasta tuota näkyä. Taivas mustenee. Enkelit ovat olleet tämän kärsimysnäytelmän todistajina, kunnes he eivät enää voi katsella sitä kauempaa, vaan peittävät kasvonsa kauhealta näyltä! Isän suosiolli- nen hymy on kadonnut eikä enkelien sallita valaista tämän hirveän hetken synkkyyttä. He saattoivat vain ihmetellen katsella, miten hei- dän rakastettu Johtajansa kärsi ihmisen sijasta rangaistuksen Isän [25] lain rikkomisesta.

Myöskin epäilykset saarsivat kuolevan Jumalan Pojan. Hän ei voinut nähdä haudan porttien lävitse. Häntä ei valaissut toivo siitä, että hän nousisi haudasta voittajana ja että Isä hyväksyisi hänen uh-

rinsa. Jumalan Poika tunsu äärimmäisen selvästi maailman synnin ja sen kauheuden. Isän vastenmielisyys syntiä kohtaan ja synnin rangaistus, mikä oli kuolema, siinä kaikki, mitä hän saattoi tajuta tässä hirvittävässä pimeydessä. Häntä kiusasi pelko, että synti oli niin inhoittava hänen Isänsä silmissä, ettei tämä voisi enää olla tekemisissä Poikansa kanssa. Hirvittävä, kiusaava ajatus, että hänen oma Isänsä oli ainaiseksi jättänyt hänet, aiheutti tuon vihlovan huudon ristillä: »Jumalani, miksi minut hylkäsit?»

Kristus sai kokea paljon siitä, mitä syntiset saavat kokea silloin, kun Jumalan vihanmaljat vuodatetaan heidän ylitseen. Synkkä epätoivo ympäröi kuolinvaatteen tavoin heidän rikolliset sielunsa, ja silloin he tajuavat täydellisesti synnin synnillisyyden. Pelastus on hankittu heille Jumalan Pojan kärsimyksillä ja kuolemalla. Se olisi ollut heidän, jos he olisivat vastaanottaneet sen vapaaehtoisesti ja iloiten, mutta ketään ei pakoteta tottelemaan Jumalan lakia. Jos he hylkäävät taivaan lahjan, jos he valitsevat synnin pettävät nautinnot, niin on heillä vapaus siihen, ja silloin he lopuksi saavat palkkansa, mikä on Jumalan viha ja iankaikkinen kuolema. He joutuvat ikuisiksi ajoiksi erotetuiksi Jeesuksesta, jonka uhria he ovat halveksineet. He ovat menettäneet elämän onnensa ja uhranneet iankaikkisen kirkkauden saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa.

[26] Kristuksen kuolinkamppailun hetkellä hänen uskonsa ja toivonsa horjuivat, koska Jumala oli ottanut häneltä pois sen vakuutuksen mieluosiostaan ja hyväksymisestään, minkä hän siihen saakka oli antanut rakastetulle Pojalleen. Maailman Lunastaja turvasi silloin niihin todistuksiin, mitkä tähän asti olivat vahvistaneet häntä, todistuksiin siitä, että Isä hyväksyi hänen tekonsa ja oli tyytyväinen hänen työhönsä. Kuolemantuskissa ollessaan, uhratessaan kalliin elämänsä hänen on ainoastaan uskossa luotettava häneen, jonka totteleminen on aina ollut hänen ilonsa. Ei oikealta eikä vasemmalta pilkistä ainoatakaan kirkasta, valaisevaa toivon sädettä hänen lohdukseen. Kaikki on peittyänyt ahdistavaan synkkyyteen. Tässä hirveässä pimeydessä, minkä osanottava luontokin tuntee, Lunastaja tyhjentää salaperäisen maljan pohjasakkaa myöten. Koska häneltä on kielletty valoisa toivo ja varmuus siitä riemuvoitosta, mikä piakkoin on tuleva hänen osakseen, hän huudahtaa kovalla äänellä: »Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.» Hän tuntee Isänsä luonteen, hänen oikeudenmukaisuutensa, hänen armonsa ja suuren rakkautensa. Nöyrästi hän

jättäytyy Isänsä käsiin. Luonnon järkkyyssä hämmästyneet katse-
lijat kuulevat kuolevan Golgatan miehen viimeiset sanat: »Se on
täytetty.»

Luonto otti osaa Tekijänsä kärsimyksiin. Huojuva maa, lohkeil-
leet kalliot ja kauhistava pimeys julistivat, että kuoleva oli Jumalan
Poika. Tapahtui mahtava maanjäristys. Temppelin esirippu repesi
kahtia. Pelko valtasi teloittajat ja katselijat heidän nähdessään aurin-
gon verhoutuvan pimeyteen, tuntiessaan maan huojuvan jalkainsa
alla ja kuullessaan kallioitten halkeilevan. Ylipappien ja vanhempain
pilkka ja iva vaikenä Kristuksen antaessa henkensä Isänsä käsiin. Säu-
kähtynyt ihmisjoukko alkoi vetäytyä pois ja haparoida pimeydessä
kohti kaupunkia. He löivät rintoihinsa kulkiessaan ja rohjeten tuskin
kohottaa ääntään kuiskausta kovemmaksi puhelivat pelokkaina kes-
kenään: »Viaton henkilö on murhattu. Entäpä, jos hän todellakin on
Jumalan Poika, niinkuin hän vakuutti.»

Jeesus ei heittänyt henkeänsä, ennenkuin hän oli täyttänyt sen
tehtävän, mitä hän tuli suorittamaan, ja huudahtanut viimeisellä hen-
genvedollaan: »Se on täy-tetty.» Silloin Saatana oli voitettu. Hän
tiesi menettäneensä valtakuntansa. Enkelit riemuitsivat Kristuksen [27]
lausuessa sanat: »Se on täytetty.» Suuri pelastussuun-nitelma, mikä
oli riippuvainen Kristuksen kuolemasta, oli näin pitkälle toteutet-
tu. Ja taivaassa oli ilo siitä, että Aadamin lapset kuuliaista elämää
eläen voisivat lopulta päästä Jumalan valtaistuimen luo. Oi, miten
ihmeellinen olikaan tuo rakkaus, joka sai Jumalan Pojan laskeutu-
maan maan päälle ja tulemaan synniksi meidän edestämme, jotta
meidät voitaisiin sovittaa Jumalan kanssa ja korottaa, elääksemme
kerran hänen luonaan kirkkauden asunnoissa. Ja oi, mikä onkaan
ihminen että sellainen hinta oli maksettava hänen lunastamiseksi
?

Kun miehet ja naiset kykenevät täydellisemmin ym-märtämään
sen suuren uhrin arvoa, minkä taivaan Ma-jesteetti teki kuollessaan
ihmisen sijasta, silloin pelas-tussuunnitelma tulee korotetuksi ja
Golgatan mietiskeleminen herättää pyhiä ja eloisia tunteita kristityn
sydämessä. Heidän sydämestään ja huuliltaan kohoavat ylistykset
Jumalalle ja Karitsalle. Ylpeys ja itsepalvelonta eivät voi rehoittaa
siinä sydämessä, jonka edessä ovat tuoreina Golgatan tapahtumat.
Tämä maailma näyttää vähäpätöiseltä niistä, jotka oikein arvostavat
ihmisen lunastuksen suurta hintaa.

Kaikki maailman rikkaudet eivät riittäisi lunastamaan yhtäkään hukkuvaa sielua. Kuka voi mitata sitä rakkautta, mitä Kristus tunsikadonnutta maailmaa kohtaan riippuessaan ristillä ja kärsiessään rikollisten ihmisten syntien vuoksi? Tämä rakkaus oli mittaamaton, se oli ääretön.

Kristus on osoittanut, että hänen rakkautensa oli kuolemaa väkevämpi. Silloin kun hän sai käydä mitä hirvittäväntä taistelua pimeyden voimia vastaan, hänen rakkautensa hukkuvia syntisiä kohtaan vain suureni. Hän sai kestää senkin, että Isän kasvot kätkeytyivät häneltä, kunnes hänen sieluntuskassaan oli pakko huudahtaa: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?» Hänen käsivartensa hankki pelastuksen. Ihmisen lunastushinta oli maksettu silloin, kun hän sielunsa viimeisessä kamppailussa lausui nuo siunatut sanat, mitkä tuntuivat kajahtavan halki koko luomakunnan: »Se on täytetty.»

[28]

[29]

Monet kristityiksi tunnustautuvat kiintyvät maailmallisiin yrityksiin, ja uudet ja kiihoittavat huvitukset saavat heidän innostuksensa suttymään, samalla kun he ovat kylmäkiskoisia, aivan kuin jäätyneitä Jumalan asialle. Mutta sinä poloinen tunnustus kristitty, tässä on aihe, mikä on kyllin valtava herättääkseen mielenkiintosi. Siihen sisältyy iankaikkisia harrastuksia. Golgatan tapahtumat liikuttavat syvimpiä tunteitamme. On varsin ymmärrettävää, jos tämä aihe saa sinut haltioitumaan, että Kristuksen, joka oli niin ylevä ja viaton, piti kärsiä sellainen tuskallinen kuolema ja kantaa maailman syntien taakka. Se on asia, mihin emme ajatuksissamme emmekä mielikuvituksessamme milloinkaan pääse täydellisesti tunkeutumaan, niin että voisimme käsittää sellaisen ihmeellisen rakkauden pituuden, leveyden, korkeuden ja syvyyden. Vapahtajan verrattoman rakkauden mietiskelyn pitäisi vallata ja täyttää mielemme, liikuttaa ja sulattaa sieluumme, puhdistaa ja kohottaa tunteitamme ja muuttaa täydellisesti koko luonteemme. Apostoli sanoo: »Sillä minä olin päättänyt, että teidän luonanne ollessani tunnen ainoastaan Jeesuksen Kristuksen, ja hänetkin ristiinnaulittuna.» Katsokaamme mekin Golgatalle ja huudahtakaamme: »Kaukana olkoon minusta, että kerskaisin muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle.»

Kun ajattelemme, miten suunnattomalla hinnalla pelastuksemme on hankittu, niin mikä onkaan oleva niiden osa, jotka eivät välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta? Minkä rangaistuksen saavatkaan

ne, jotka tunnustautuvat Kristuksen seuraajiksi, mutta eivät kuitenkaan taivu nöyrän kuuliaisina tottelemaan hänen käskyjään ja ota ristiään niinkuin Kristuksen nöyrät opetuslapset?

[30]

Eräillä on ahdas näkemys sovituksista. He ajattelevat Kristuksen kärsineen vain pienen osan Jumalan lain vaatimasta rangaistuksesta, ja arvelevat, että samalla kuin Jumalan kallis Poika tunsu Isänsä vihan, hänellä kuitenkin kaikissa tuskallisissa kärsimyksissään oli todistus Isänsä rakkaudesta ja hyväksymisestä ja että haudan portteja hänen edessään kirkasti valoisa toivo. Tässä he suuresti erehtyvät. Suurinta ahdistusta aiheutti Kristukselle tunne Isän vastenmielisyydestä. Hänen sieluntuskansa sen johdosta oli niin ankara, että ihminen voi heikosti käsittää sitä.

On monia, joiden mieleen ja elämään kertomus jumalallisen Herramme alennuksesta ja uhrista ei tee sen suurempaa vaikutusta ja joissa se ei herätä sen syvempää mielenkiintoa kuin kertomukset Jeesuksen marttyyrien kuolemasta. Monia on tapettu hitaasti kiduttamalla. Eräät ovat kärsineet ristinkuoleman. Miten Jumalan kalliin Pojan kuolema eroaa heidän kuolemastaan? On totta, että hän kuoli ristillä mitä julmimman kuoleman, mutta monet ovat hänen kalliin asiansa tähden ruumiillisesti kärsineet yhtä paljon. Miksi sitten Kristuksen kärsimykset olivat suuremmat kuin muiden henkilöiden, jotka ovat antaneet elämänsä hänen asiansa tähden? Jos Kristuksen kärsimykset rajoittuivat vain ruumiilliseen tuskaan, silloin hänen kuolemansa ei ollut sen tuskallisempi kuin eräiden marttyyrienkaan.

Mutta ruumiilliset kärsimykset muodostivat vain vähäisen osan Jumalan kalliin Pojan tuskasta. Maailman synnit painoivat häntä ja samoin tunne Isän vihasta hänen kärsiessään rangaistuksen lain rikkomisesta. Se murskasi hänen jumalallisen sielunsa. Isän kasvojen kätkeytyminen, tunne siitä, että hänen oma rakas Isänsä oli hyljännyt hänet, aiheutti epätoivon. Tuo viaton, kärsivä Golgatan mies koki ja tunsu syvästi ja täydellisesti sen eron, minkä synti aikaansaa Jumalan ja ihmisen välillä. Pimeyden voimat ahdistivat häntä. Ei ainoakaan valonsäde kirkastanut tulevaisuutta. Ja hänen oli kamppailtava Saatanan voimaa vastaan, Saatanan, joka selitti, että Kristus oli hänen käsissään, että hän oli hänen käsissään, että hän oli voimakkaampi kuin Jumalan Poika, että Jumala oli hyljännyt Poikansa ja ettei tämä enää ollut Jumalan suosiossa sen paremmin kuin hän itsekään. Jos

[31]

hän todellakin vielä oli Jumalan suosiossa, niin miksi hänen tarvitsi kuolla? Jumalahan saattoi säästää hänet kuolemalta.

Kristus ei antanut rahtuakaan perään kiusaavalle viholliselle, ei edes ankarimmankaan tuskan hetkellä. Pahojen enkelten legioonat piirittivät joka taholta Jumalan Pojan, mutta pyhiä enkeleitä oli kielletty murtamasta heidän rintamaansa ja ryhtymästä taisteluun herjaavan ja pilkkaavan vihollisen kanssa. Taivaan enkeleiden ei sallittu auttaa Jumalan Poikaa hänen ahdistuksessaan. Juuri tänä hirveänä pimeyden hetkenä, Isän kätkiessä häneltä kasvonsa, pahojen enkeleiden ympäröidessä hänet, maailman syntien levätessä hänen päällään hänen huuliltaan pusertuivat nuo sanat: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?»

Meidän pitäisi saada laajempi, avarampi ja syvempi näkemys Jumalan kalliin Pojan elämästä, kärsimyksistä ja kuolemasta. Kun sovitusuhria ymmärretään oikein, saa sielujen pelastus äärettömän arvon. Verrattuna ian-kaikkisen elämän etsintään kaikki muu käy vähäpätöiseksi. Mutta miten monet ovatkaan hyljeksineet rakastavan Vapahtajan neuvoja. Sydämen kiintymykset ovat kohdistuneet maailmaan, ja itsekkäät harrastukset ovat sulkeneet oven Jumalan Pojalta. Ontto teeskentely ja ylpeys, itsekkyyys ja voitonhimo, kateus, ilkeys ja viha täyttävät monien sydämen niin tarkoin, ettei Kristus voi saada mitään sijaa.

[32] Hän on iankaikkisesti rikas, kuitenkin hän »tuli teidän tähtenne köyhäksi, jotta te hänen köyhydestään rikastuisitte.» Valo ja kirkkaus verhosi häntä, taivaan enkelijoukot ympäröivät häntä valmiina panemaan toimeen hänen käskynsä. Kuitenkin hän otti päälleen meidän luontomme ja tuli tänne viipyäkseen syntisten ihmisten parissa. »Katsokaa, minkälaisen rakkauden Isä on meille antanut, että olemme saaneet Jumalan lapsen nimen.» Tässä on rakkaus, mitä yksikään kieli ei kykene ilmaisemaan. Ajatuksen Isän ja Pojan rakkaudesta pitäisi elähdyttää, kohottaa ja ihastuttaa sielujamme. »Ja jokainen, joka panee häneen sen toivon, puhdistaa itsensä, niinkuin Hän on puhdas.» Kristuksen seuraajien pitäisi oppia täällä jossakin määrin säteilemään tuota salaperäistä rakkautta, voidakseen kerran yhtyä kaikkien pelastettujen kanssa sanomaan: »Valtaistuimella istujalle ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta iankaikkisesti!»